

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/33/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119202294
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3119202294.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu C. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., K. hrdinov XXX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 35 792 752, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 24Csp/27/2019-71 zo dňa 02. júna 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.692,24 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku /výrok I./ a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % /výrok II./. Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že žalobca sa svojou žalobou, po pripustení jej zmeny súdom, domáhal od žalovaného domáhal súdneho výroku, ktorým by súd žalovaného zaviazal k povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.692,24 eur s tým, že so žalovaným uzatvoril ako dlžník zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá ale neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Zmluva nemá ani písomnú formu, pretože oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere nie je podpísané žalobcom, a preto strany neuzavreli písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Okrem zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti, má nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa a taktiež má nesprávne uvedenú priemernú RPMN.. Úver je preto bezúročný a bez poplatkov. Tiež dojednaná úroková sadzba vo výške 68,83 % výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, keďže v septembri 2009 bola priemerná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch v bankách 15 %. Dohoda o úrokoch je preto neplatná. Neplatnosť je podľa žalobcu daná aj v časti dohody o poskytnutí služby, táto nie je individuálne dojednaná, súčasť vopred pripraveného formulára, dlžník nemá čas si dôkladne prečítať zmluvu a ani dostatok vedomostí na to, aby cielene náročné body zmluvy mohol vôbec z pohľadu ich obsahu a dosahu posúdiť. To vedie k tomu, že sa zaviazže zaplatiť za službu, ktorú vôbec ani dostať nemusí, čo je zjavne nevýhodné. Navyše žalovaný už zaplatenú službu podmieňuje splnením ďalších skutočností a dostáva dlžníka do situácie, že hoci za službu zaplatil, nemusí nastať prípad, kedy by o ňu mohol žiadať. Žalobca zaplatil žalovanému sumu 2.944,12 eur titulom úveru a vzhľadom k tomu, že reálna výška poskytnutého úveru bola 1.251,88 eur (po odpočítaní úhrady titulom dohody o poskytnutí služby), predstavuje bezdôvodné obohatenie výšku 1 692,24 eur.

2. Súd vykonal vo veci dokazovanie. Podľa listiny označenej ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ č. 8400025864 uzatvorenej medzi žalobcom ako dlžníkom a

žalovaným ako veriteľom mal súd preukázané, že žalobcom v žiadosti je uvádzaný žiadaný úver vo výške 1.493,73 eur, ktorý by bol povinný splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 84,11 eur s celkovými nákladmi spotrebiteľa 1.534,36 Eur, pri RPMN 68,82 % a úroku 68,82 % ročne, priemernej hodnote RPMN 48,96 %. Podľa žalovaného v časti „údaj o schválenom revolvingovom úvere“ sa úver poskytol vo výške 1.493,73 eur, ktorý bol žalobca povinný splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 84,11 eur s celkovými nákladmi spotrebiteľa 1.534,36 Eur, pri RPMN 67,21 % a úroku 68,82 % ročne, priemernej hodnote RPMN 48,96 %. Žiadosť podpísal žalobca dňa 25.11.2009 a žalovaný ju potvrdil dňa 27.11.2009. Následným oznámením veriteľa zo dňa 27.11.2009 o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere boli stanovené údaje o výške úveru 1.493,73 eur, ďalej splatnosť úveru 36 mesačných splátok, výška splátky 84,11 eur, dátum splatnosti prvej splátky 5.1.2010, dátum splatnosti poslednej splátky 5.12.2012, splatnosť mesačných splátok k 5.dňu v mesiaci. Ročná úroková sadzba úveru 68,83 %, RPMN 67,21 % a priemerná hodnota RPMN bola 48,96 %. V bode 8 listiny označenej ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ č. 8400025864 nazvanom ako Dohoda o poskytnutí služby je uvedené, že predmetom tejto dohody je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek plátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/ zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 241,85 eur, za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 146,58 eur v prípade, ak dlžníkovi bude revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Na základe tejto dohody dlžník bol oprávnený, nie však povinný požiadať o odklad splatnosti splátok úveru/revolvingu po splatení prvých troch splátok úveru /revolvingu za podmienky, že je dlhodobo práceneschopný, pričom dlhodobou práceneschopnosťou sa rozumie pracovná neschopnosť začatá najskôr v deň uzavretia tejto dohody a trvajúca dlhšie ako 3 týždne, alebo pokiaľ s ním bol skončený pracovný pomer. Dlžník je povinný toto svoje právo veriteľovi doložiť kópiou lekárskeho potvrdenia, ktoré preukazuje dobu trvania jeho pracovnej neschopnosti alebo kópiou potvrdenia o vedení v evidencii uchádzačov o zamestnanie, alebo výpoveďou, alebo dohodou o skončení pracovného pomeru alebo iného dokumentu, ktorý preukazuje skončenie pracovného pomeru, pričom odo dňa vyhotovenia ktoréhokoľvek z uvedených dokumentov do dňa ich doručenia veriteľovi nesmie uplynúť doba dlhšia ako 2 mesiace. Účinnosť odkladu splácania nastáva okamihom doručenia žiadosti veriteľovi vrátane všetkých príslušných dokladov, ktoré sú potrebné pre naplnenie tohto práva. Dlžník je oprávnený požiadať o odloženie splátok poskytnutého úveru aj v iných prípadoch ako je uvedené vyššie, ale tento odklad splátok je podmienený schválením zo strany veriteľa. Na odloženie splátok v týchto iných prípadoch dlžník nemá právny nárok. Žiadosť musí byť písomná, musí obsahovať meno, priezvisko dlžníka, číslo zmluvy o revolvingovom úvere, počet a označenie splátok úveru /revolvingu, ktorých splatnosť dlžník požaduje odložiť, žiadosť musí byť dlžníkom podpísaná a datovaná. Právo dlžníka na odklad splatnosti splátok úveru /revolvingu podľa splátkového kalendára v jednotlivom prípade zaniká, pokiaľ bude žiadosť vrátane príslušných dokladov dokazujúcich toto právo dlžníka doručená veriteľovi v deň nasledujúcom po dni, v ktorom omeškanie dlžníka s úhradou akejkoľvek splátky úveru /revolvingu dosiahlo 30 dní. V zmysle bodu 8.4 odplata za poskytnutú službu je splatná dňom uzavretia tejto dohody a veriteľ s dlžníkom sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie tejto odplaty. Z oznámenia žalovaného zo dňa 31.01.2017 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobcovi, že pohľadávku tvorí neuhradená časť splátky č. 23 v sume 10,41 eur a neuhradené splátky 24 až 36 po 84,11 eur. Z vkladu v prospech žalovaného súd zistil, že žalobca dňa 20.9.2017 vykonal v prospech účtu žalovaného vklad vo výške 1.020 eur. Zo stanoviska žalovaného zo dňa 29.7.2019 vyplýva, že žalobca uhradil 35 splátok po 84,11 eur a časť 36. splátku vo výške 0,27 eur. Z predloženého vzorca na výpočet RPMN vyplýva, že v rozpise nie je uvedená ročná úroková sadzba úveru a úver je uvedený vo výške 1.493,73 eur. Uvedený výpočet navyše vychádza zo zákona č. 129/2010 Z.z.. Z priemerných úrokových mier z úverov bánk zverejnených Národnou bankou Slovenska vyplýva, že ročná úroková sadzba pri spotrebiteľských úveroch od 1 do 5 rokov za november 2009 bola vo výške 12,7144 %.

3. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 52, § 53 ods. 1 až 3 a ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, podľa § 2 písm. b), c), d), § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy /ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch/ a § 451 Občianskeho zákonníka.

Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 8400025864, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.493,73 eur. Žalobca zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi stranami sporu je vzťahom občianskoprávnym a na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na spotrebiteľskú zmluvu. Súd dospel k záveru, že zmluva neobsahuje povinnú náležitosť, a to neobsahuje uvedenie termínov splatnosti splátok podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve sa uvádza len toľko, že splátok má byť 36, splatných 5. dňa v mesiaci, pričom zo zmluvy nie je vôbec zrejmé počnúc ktorým mesiacom je dlžník povinný začať splátky splácať, či prvá splátka má byť uhradená už v mesiaci poskytnutia úveru, alebo až v nasledujúci mesiac, prípadne až o ďalší mesiac a nie je možné ani len vyvodiť, dokedy má dlžník splátky splácať, teda kedy je splatná posledná mesačná splátka, a preto súd konštatoval, že absentuje aj náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to vymedzenie konečnej splatnosti. Uvedené údaje predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere vôbec neobsahovala. Uvedený záver o nedostatku presného údaju o termínoch splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru je aj v súlade s výkladom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15, Podľa výroku č. II a III tohto rozsudku čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Síce zmluva nemusí uvádzať 36 konkrétnych dátumov splatnosti všetkých 36 mesačných splátok, ale musí byť z nej nepochybne zrejmé, kedy majú byť splátky splatné. Podmienky predloženej zmluvy však neumožňujú ani len vyvodiť (nieto ešte nepochybne zistiť), kedy má začať dlžník úver splácať a kedy sa jeho povinnosť splácať úver končí. Konečnú splatnosť nie je možné zo zmluvy ustáliť ani odpočtom dní či mesiacov, nakoľko z predloženej zmluvy nie je jasné, odkedy má byť 36 mesiacov, počas ktorých sú splatné splátky úveru, počítaných - či od uzavretia zmluvy, resp. až mesiaca nasledujúceho po uzavretí zmluvy, alebo od okamihu čerpania úveru, alebo či sa 36 mesiacov viaže na inú skutočnosť. Nedostatok týchto náležitostí preto spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Okrem toho súd konštatoval, že v žiadosti žalobcu o poskytnutie úveru (bod 5 zmluvy) je uvedená hodnota RPMN v sadzbe 68,82 %, pričom táto žiadosť žalobcu sa považuje za písomný návrh na uzatvorenie zmluvy. Následne žalovaný úver schválil, ale v časti údaju o RPMN uviedol inú sadzbu (67,21 %), a teda možno konštatovať, že čo sa týka povinnej náležitosti - uvedenia RPMN, vzhľadom na to, že žalovaný uviedol inú, než žalobcom uvádzanú hodnotu RPMN, nedošlo k ustáleniu tohto parametra úveru, a teda medzi účastníkmi zmluvy nebola riadnym spôsobom ani v zmluve písomne zakotvená hodnota RPMN. Takéto prijatie návrhu so zmenou v časti RPMN je podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka odmietnutím návrhu, pretože podľa tohto ustanovenia prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Tým, že žalovaný síce schválil úver, ale so zmenenou hodnotou RPMN, takéto schválenie so zmenou je odmietnutím návrhu žalobcu v časti RPMN a považuje sa za nový návrh, ktorý opätovne vyžaduje schválenie zo strany dlžníka - žalobcu. Keďže však k takémuto schváleniu zmenenej hodnoty RPMN zo strany žalobcu už následne písomne nedošlo, nemožno hovoriť o tom, že by si boli strany písomne v zmluve jednoznačne ustáliť a zakotvili RPMN, a teda súd uzavrel, že tento údaj predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala. Súčasne súd uviedol, že v zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch je RPMN tvorená celkovými nákladmi spotrebiteľa, ktoré podľa písm. c) predstavuje okrem iného aj úrok. V prípade že ročná úroková sadzba bola vo výške 68,83 % nemôže RPMN, ktorá je tvorená aj týmto úrokom predstavovať hodnotu 67,21 %. Keďže teda v zmluve nebola riadne písomne dohodnutá výška RPMN úveru, treba konštatovať, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala ani túto povinnú náležitosť zmluvy vyžadovanú v § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s poukazom na § 4 ods. 3 predmetného zákona. Podľa názoru súdu nepostačuje ak by tieto údaje boli prípadne uvedené len v dodatočne žalovaným vyhotovenom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Oznámenie je dlžníkom odosielané až po vyplnení a podpísaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere. Aj z obsahu tohto oznámenia je celkom zrejmé, že pokiaľ je žiadosť/zmluva o revolvingovom úvere žalobcom podpísaná dňa 25.11.2009 a oznámenie je datované dňom 27.11.2009, oznámenie bolo vyhotovené až po tom, čo žalobca podpísal žiadosť/zmluvu o revolvingovom úvere a oznámenie až následne bolo žalobcovi doručené, a to už s údajmi o úvere, ktoré ním podpísaná žiadosť/zmluva o revolvingovom

úvere neobsahovala (tu už je napríklad uvedená aj konečná splatnosť úveru či termíny splatnosti splátok úveru, vrátane termínu prvej splátky). Dlžník sa teda dozvie niektoré z podstatných povinných náležitostí zmluvy o úvere až po tom, čo z jeho strany dôjde k podpisu listiny označenej ako žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, pričom zákon vyžaduje, aby už pri podpise zmluvy boli zmluvnými stranami dohodnuté a ustálené všetky povinné náležitosti zmluvy, čo v tomto prípade nebolo dodržané. Rovnako tak nie je postačujúce, aby akékoľvek náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli zakotvené len v zmluvných podmienkach. Všeobecné obchodné (zmluvné) podmienky majú slúžiť len bližšiemu vysvetleniu, konkretizácii náležitostí uvedených priamo v zmluve, ako aj k tomu, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Každá zákonom vyžadovaná náležitosť musí byť dohodnutá priamo v úverovej zmluve tak, aby bol spotrebiteľ preukázateľne a zreteľne informovaný o všetkých parametroch úveru (vrátane konečnej splatnosti či termínov splátok). Navyiac, pokiaľ by aj bolo v zmluvných podmienkach uvedené, že konečnou splatnosťou úveru je splatnosť poslednej splátky úveru (ako to tvrdí žalovaný), potom takáto definícia konečnej splatnosti úveru je úplne bez výpovednej hodnoty. Je úplne logické, že konečná splatnosť úveru musí pripadnúť len na deň splatnosti poslednej splátky úveru a nie na žiadny iný skorší ani neskorší deň, pričom však ani z tejto definície by nebolo možné dovodiť, kedy konkrétne konečná splatnosť má nastať, resp. ani z nej nevyplývajú žiadne bližšie informácie, na základe ktorých by sa dlžník mohol čo i len odpočtom dní a mesiacov k termínu konečnej splatnosti úveru dopátrať. Predmetná zmluva o úvere ďalej podľa súdu neobsahuje v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch základnú náležitosť, a to celkovú výšku úveru, nakoľko celková výška úveru bola 1.251,88 eur a nie 1.493,73 eur. V danom prípade tak dostal žalobca do dispozície nie sumu 1.493,73 eur ale len sumu 1.251,88 eur, t. j. sumu po odrátaní poplatku v zmysle dohody o poskytnutí služby. Uvedený výklad pojmu podal Súdny dvor EÚ v rozsudku C-377/14. V zmysle tohto rozsudku sa celkovou výškou úveru myslí suma, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje za inú službu a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd vyhodnotil úver z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako bezúročný a bez poplatkov. Súd sa ďalej vysporiadal aj s dohodou o poskytnutí služby, ktorá je obsiahnutá v samotnej úverovej zmluve. Táto je podľa súdu neplatná z dôvodu, že táto dohoda už v samom počiatku zhoršuje zmluvné postavenie spotrebiteľa, nakoľko sa týmto od neho požaduje už na začiatku zmluvného vzťahu uhradiť formou zápočtu oproti sume dohodnutého úveru poplatok za poskytnutie možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, pričom tento poplatok je stanovený v striktnnej výške (bez ohľadu na to, či vôbec k odkladu splatnosti počas zmluvného vzťahu dôjde aspoň u jednej splátky), jeho výška je neprimeraná i hodnote súčtu troch prípadne čo do splatnosti odložených splátok podľa zmluvy (3 splátky po 84,11 eur činia 252,33 eur, pričom odplata za samotný odklad je 241,85 eur, čo je skoro toľko, koľko je súčet všetkých troch odložených splátok). V neprospech spotrebiteľa je i to, že odplata za túto službu je platená vopred zápočtom oproti sume úveru, teda nie až po skutočnom poskytnutí takej služby, pričom o sumu tohto poplatku sa znižuje skutočná výška poskytnutého úveru, avšak spotrebiteľ by musel (v prípade, že by zmluva mala všetky náležitosti a úver teda nebol bez poplatkov a bezúročný) uhrádzať úroky z úveru i z tej časti úveru, ktorá mu reálne poskytnutá nebola, ale bola priamo započítaná na uvedený poplatok. Už len jej samotné zakotvenie v rámci formulárovej zmluvy do súvislého textu nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že nejde zo strany spotrebiteľa o osobitne vyjednanú zmluvnú podmienku. Žalovaný nepreukázal, že v danom prípade išlo o zmluvnú podmienku, ktorú si vymienil, výslovne vyžiadal žalobca, resp. že žalobca mal možnosť výberu, či predmetnú dohodu podpíše, alebo nepodpíše, ak chcel, aby mu bol zo strany žalovaného poskytnutý úver v žiadanej výške. Súd preto konštatoval, že zmluvná podmienka v bode 8.1 v znení „predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ide o neplatné dojednanie. Vzhľadom na všetko uvedené žalobca bol povinný zaplatiť len čistú istinu bez úrokov a poplatkov a všetko ostatné, čo nad rámec istiny plnil, je plnením, na ktoré žalovaný nárok nemal, nakoľko sa na uvedenú úverovú zmluvu vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Výška bezdôvodného obohatenia bola potom vypočítaná nasledovne: žalobcovi bol poskytnutý úver 1.493,73 eur - odmena z dohody za poskytnutie služby 241,85 eur - úhrady 2.944,12 eur (ktorých výška nebola v konaní sporná) : rozdiel, o ktorý bola istina úveru preplatená, predstavuje 1.692,24 eur. Keďže v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný

žalovanú sumu čo i len čiastočne žalobcovi uhradil, súd žalobe ako skutkovo a právnej dôvodnej v tejto časti vyhovel.

4. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/ s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný. Lehotu na splnenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím určil súd podľa § 232 ods.3 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že záver súdu o chýbajúcom údaji o termíne splatnosti splátok a považuje za skutkov a právne nesprávny. Z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že ohľadne splátok sa uvádza, že počet splátok je 36 a splatnosť každej splátky je 5.deň v mesiaci. Záver súdu je založený na tom, že súd prvej inštancie bez bližšieho odôvodnenia pri svojom rozhodovaní vôbec nezohľadnil ani zmluvné dojednania tvoriace súčasť zmluvy a ani oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Oznámenie veriteľa o schválení úveru je riadnou súčasťou zmluvy a termín konečnej splatnosti z neho vyplýva. Rovnako je možné určiť aj to, od kedy nastáva splatnosť prvej splátky a teda v nadväznosti na to kedy aj splatnosť poslednej splátky. Súd prvej inštancie preto dospel k nesprávnemu záveru o tom, že v zmluve nie sú náležitosti podľa § 4 ods. 2 písmeno i) a g) zákona č. 258/2001 Z.z.. Žalovaný ďalej napáda aj závery súdu o nedohodnutí RPMN. Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny dôvod, ktorým by súd prvej inštancie zdôvodnil, že RPMN je dohodnuteľný údaj. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet tvrdíme, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejmé pri údajoch ako adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Podľa názoru žalovaného išlo o základnú otázku, s ktorou sa mal súd vyporiadať. Žalovaný tvrdí, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 258/2001 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 258/2001 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 258/2001 Z.z.. Bez potreby hlbšej analýzy možno objektívne vzaté vylúčiť, aby uvedením iného údaju o RPMN v bode 6 úverovej zmluvy žalovaný vzniesol proti návrhu výhrady alebo návrhy smerujúce k rozšíreniu alebo k obmedzeniu dojednaných práv a povinností. RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu zamietne.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Podľa neho je odvolanie žalovaného nedôvodné. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení predmetného rozsudku riadne vyporiadal aj s oznámením veriteľa o schválení úveru. Odôvodnenie súdu prvej inštancie je zrozumiteľné a vyčerpávajúce. Poukázal na to, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov obsahuje prílohu s názvom ZOZNAM PREBERANÝCH PRÁVNE ZÁVÄZNÝCH AKTOV EURÓPSKEJ ÚNIE, kde pod číslom 1 je uvedené, že tento zákon je odrazom Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 22.5.2008). Podľa čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica záväzná pre krajiny, ktorým je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. Výber vhodných metód a foriem sa ponecháva vnútroštátnym orgánom. Je dôležité diferencovať medzi požiadavkami na minimálnu a maximálnu (alebo úplnú) harmonizáciu v smerniciach. Pre prípad minimálnej harmonizácie sú v smernici stanovené minimálne kritériá, často na základe skutočnosti, že právne systémy v niektorých krajinách EÚ majú už stanovené vyššie kritériá. V tomto prípade majú krajiny EÚ právo stanoviť vyššie kritériá ako tie, ktoré určuje smernica. Smernica o ktorú sa žalovaný opiera je premietnutá v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a podľa názoru žalobcu nie je možné pri obhajobe lavírovať medzi č. 129/2010 Z. z. a smernicou č. 2008/48/ES, keďže, ako už bolo vyššie uvedené, tento zákon je výsledkom harmonizácie. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami žalovaného, kde uvádza, že z oznámenia veriteľa, ktoré má byť

podľa žalovaného riadnou súčasťou zmluvy o úvere vyplýva aj termín konečnej splatnosti. Termín o konečnej splatnosti, tak ako to vyžaduje zákon, má byť obligatórnou náležitosťou zmluvy o úvere. V zmysle uvedeného nemožno považovať za splnenie tejto zákonnej podmienky skutočnosť, že z iného dokumentu tieto údaje vyplývajú. Žalobca nemal možnosť si Oznámenie o schválení úveru vopred preštudovať a vyjadriť svoj nesúhlas s podstatnými náležitosťami, ktoré sa mohol a mal dozvedieť už pri prejavení záujmu o poskytnutie úveru, prípadne pri podpise zmluvy o úvere. Okrem toho z Oznámenia veriteľa o schválení úveru má byť podľa žalovaného možné určiť aj to, kedy nastáva splatnosť prvej splátky. Z predmetného tvrdenia je teda evidentné, že toto je síce možné určiť, avšak tento údaj nie je jednoznačne stanovený a preto sa ho žalobca mohol dozvedieť len s vynaložením neprimeraného úsilia, čo je v prípade spotrebiteľských vzťahov neprijateľné. Žalovaný ďalej napáda závery súdu o RPMN. Uvedené žalobca považuje za teoretizovanie žalovaného bez akéhokoľvek zákonného podkladu. Ako sám žalovaný uviedol, jedná sa o údaj, pri ktorom je spôsob jeho určenia stanovený zákonom a rovnako je zákonom stanovená povinnosť žalovaného tento údaj uviesť v zmluve o úvere. Údaj o RPMN má byť obligatórnou náležitosťou zmluvy o úvere a to najmä z dôvodu možnosti spotrebiteľa zvážiť výhodnosť pôžičky a porovnania tejto s inými dostupnými pôžičkami. Je neprijateľné, aby sa výška RPMN zmenila v procese od podpísania zmluvy o úvere do jeho schválenia, kedy už spotrebiteľ stratil možnosť reagovať na predmetnú zmenu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje žalobca, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie, s výnimkou záveru o dojednaní si údajov o RPMN spotrebiteľského úveru stranami zmluvy /čo ale nemá pre výsledok odvolacieho konania žiadny význam/ a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie a v celom rozsahu na ne poukazuje v súvislosti s § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

9. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.692,24 eur na tých záveroch, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú spolu strany uzatvorili neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, konkrétne - uvedenie termínu splátok úveru a termínu konečnej platnosti úveru, - správny údaj o RPMN úveru, keď dojednaná úroková sadzba úveru je vyššia ako udávaný údaj o RPMN úveru, - údaj o celkovej výške úveru, keď žalobcovi skutočne poskytnuté peňažné prostriedky úveru boli len vo výške 1.251,88 eur a nie ako j v zmluve uvedené 1.493,73 eur. Preto je spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bezpoplatkový a priznaná suma 1.692,24 eur, o ktorú žalobca žalovanému istinu poskytnutého spotrebiteľského úveru preplatil, je bezdôvodným obohatením, ktoré mu musí žalovaný vydať. Ďalej súd prvej inštancie záver o absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere - uvedenie hodnoty RPMN úveru odôvodnil aj tým, že v tejto otázke nedošlo zo strany žalovaného pri kontraktácii k prijatiu návrhu žalobcu ale k novému návrhu zmluvy, ktorý nebol zo strany žalobcu už akceptovaný.

10. Odvolací súd musí v prvom rade uviesť, že žalovaný vo svojom odvolaní nijako nebrojí proti záverom súdu prvej inštancie o tom, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril so žalobcom absentuje správny údaj o RPMN, pretože tam uvedená hodnota RPMN úveru je nižšia ako dojednaná úroková sadzba úveru. Rovnako žalovaný vo svojom odvolaní nenamieta ani ďalší záver súdu prvej inštancie, že v zmluve uvedená celková suma úveru je uvedená nesprávne. Oba uvedené závery súdu prvej inštancie pritom znamenajú, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti - celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie /§ 4 ods. 2 písm. e) zákona o spotrebiteľských úveroch/ a ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere /§ 4 ods. 2 písm. j) zákona o

spotrebiteľských úveroch/. Už len z tohto dôvodu je potom spotrebiteľský úver čerpaný žalobcom od žalovaného podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bezpoplatkový a záver súdu prvej inštancie o bezdôvodnom obohatení žalovaného na úkor žalobcu spočívajúci v prijatí preplatenia istiny spotrebiteľského úveru, je potom správny. Odvolanie žalovaného, ktoré tieto záveru súdu prvej inštancie nijako nenamieta potom nemôže privodiť pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie v spore.

11. Pokiaľ ide kontraktačný proces medzi stranami sporu ohľadne údajov o RPMN úveru, tejto otázke sa odvolací súd venoval vo viacerých svojich rozhodnutiach - napríklad uznesenie sp.zn. 5Co/953/2015 zo dňa 29. júna 2016, uznesenie 5Co/839/2015 zo dňa 29. júna 2016 a prijal záver, že hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

12. Uvedený záver však nič na veci nemení, keď nijako nespochybňuje závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, o absencii správneho údajov o RPMN úveru /v zmluve uvedená hodnota RPMN úveru je nižšia ako dojednaná úroková sadzba úveru/ a nesprávne uvedenej celkovej sume úveru, čo sú závery postačujúce pre rozhodnutie, že úver je bezúročný a bezpoplatkový a žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, keď prijal plnenie žalobcu nad rámec istiny úveru.

13. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný a patrí mu tak proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).